

Mořešum 2

„Fyzicky se ji udělalo zle, jen co ho spatřila v průchodu. I kdyby k němu seděla zády, věděla by, že vešel doaverny. Prý parfém ze vzácných květin z posvátných planin Jabalu. Spiš levný šmuk hodný jeho konkubin. Donutila se přátelsky usmát na nově příchozího a nenápadně polknout žaludeční št'ávy.

“Modré květy alarzu z posvátných plání Jabalu, nebo snad rudý nektar z karkidie od křišťálově čistých tůní Al Sukhuru? Co tě předchází tentokrát, Almire?”

“Kousavá jak pouštní kobra. Pomalu si začínám zvykat, Aido. A máš pravdu. Modré květy alarzu. Co jiného se hodí k tvým modrým očím? Kdo by to byl řekl, že žena tvých způsobů bude rozumět vytříbeným vůním. Kdybys měla zájem, můj přítel obchodník se právě vrátil z Mahrebu a těch voňavých flakónků má víc.”

“Moc dobře víš, že bych se raději pomazala velbloudím lejnem, než si dala na kůži tohle.”

“Chladná jak země odkud pocházíš. Mohl bych tě vsadit do pouštních kobek, aby tvé ledové srdce trochu roztálo. Nakonec bys škemrala o milost a dala cokoli, abys unikla tě výhni. Cokoli.”

“Ó Almire, velkovezire našeho vzenšeného sultána Hamida al Jamaluddina! Přestaň vyhrožovat a dělat ze mě vystrašenou přistavni štetku. Každý ví, že jsi mocnější než Hamid a ve své pýše to ani neskrýváš. Můžeš mě mít, kdykoliv se ti zachce. Mohl sis mě vzít při naší poslední schůzce. Nebo při té předminulé. Nebo při našem úplně prvním setkání tenkrát ráno na molu. Tedy kdybys byl schopen přestat krmit ryby svoji večeří z předchozího dne. Jsi muž dobrých mravů, proto tě pokorně prosím, nedělej ze mě hlupačku a nedopust', abych si tě přestala vážit. Raději pověz, co tě trápí. Městem se šíří zvěsti...”

Almir se pohodlně rozvalil na polštářích a pobaveně si prohlížel Aidu. “Vždycky dosáhnu toho, co se mi zachce, Aido. I dnešní den můžu prohlásit za št'astný. Vlíl jsem do tvých bledých tváří karkidijsou červeň a tvé srdce konečně zachvátila vášně. Škoda, že jen dočasná, ale já jsem trpělivý, Aido. Proto jsem tam, kde jsem.”.

Z džezvy si naleje trochu horké kávy a pokračuje.

“V docích nám zase řadí strašidlo, Aido. Opět je tuze hladově. A opět nám rychle šíří strach mezi lidmi. Jamaluddin po mě žádá výsledky. Tak netrpělivého jsem ho ještě neviděl. Nerad bych starého pána zklamal. Proto jsem tady. Nabízím trojnásobek minulé částky a dvojnásobný bonus v případě zadržení živého pachatele.”

“Co jste udělali s oběťmi?”

“Kdyby ses o mě zajímala stejně jako o mrtvolky... Pozůstali je chtěli spálit. Odmítl jsem, abych ti udělal radost. Ale už si na mě byli stěžovat. Chápeš to? Stěžovali si. Na velkovezira! Netušil jsem, že ztráta blízkých může člověka přivést k šílenství. Děle je zadržovat nemůžu, takže pokud si je chceš prohlédnout, je nejvyšší čas.”

Kousek od nich vstal pomešší elf a opustil tavernu. “Příliš zbrkle a okatě”, pomyslela si Aida, když viděla Tufika odcházet. Almir zachytil její myšlenky a s lehkým úsměvem přikývl.

“Dost bylo práce, Aido, kromě novinek jsem tě přišel pozvat na takový malý, soukromý večírek pro pár nejbližších přátel. Jen vybraná společnost...”

“Jsou celkem tři. Mladé ženy. Prokouslá hrdla, rozřezaná břicha a požrané vnitřnosti. Ač čerstvé, ty rány byly po okrajích ošklivě zhnisané. Co mohu říci, tak je doslova sežral. Trhal jejich maso jak hyena. U poslední oběti musel být vyrušen, protože měla prokouslé jen hrdlo a otisky zubů na hrudi. A to nejlepší nakonec – mezi žebry jsem našel tohle...” Malý bílý úlomek zubu se zaleskl ve světle lucerny.

“Měla jsi pravdu, Aido. S Násimem jsme navštívili velitele přístavu Arkúše. Nejprve nám nechtěl dovolit nahlédnout do celních knih, ale nakonec jsme ho přesvědčili. Nevím, co zabralo víc, zda-li to, že jsme mu řekli o jeho černém obchodě s otroky a nebo měšec plný zlat'áků. Víc radosti mu tedy udělal ten měšec. Tím jsem si naprosto jist. Každopádně zpět k záznamům v knihách. Před dvěma měsíci do Arkúše připlulo celkem šest lodí z různých měst. Především však dorazila jen jedna, protože byla bouře. Víš odkud? Z Mahrebu. A připlula loď z Mahrebu také před dvěma měsíci? Odpověď zní ano...”